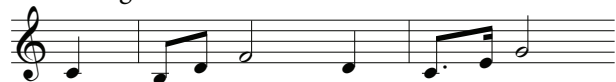

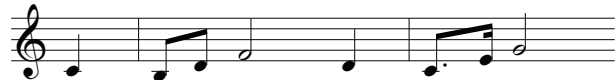
1. Tu - dom, az én Meg-vál-tóm él,
Már int fe-lém, és ko - ro - nát

Haj - lé - ka ké-szen vár re-ám,
Í - gér a föl - di harc u - tán.

Bár a vi - lág gú - nyol, ne-vet,

A hon-vágytól - ti lel - ke-met,

Mert nem - so - ká - ra hív az Úr:
Ki - tárt kar - já - val vár az Úr:

Jöjj ha - za, jö - vel, gyer-me-kem!
Jer, pihenj, nyugodj keb - le - men.

2. Remélek Jézusomban én, / Ő törle el sok bűnömet;
Ajkáról hívón zeng felém: / „Jer haza, vár rád Mestered!”
Bár a világ gúnyol, nevet, / A honvágy tölti lelkemet,
Mert nemsokára hív az Úr: / Jöjj haza, jövel, gyermekem!
Kitárt karjával vár az Úr: / Jer, pihenj, nyugodj keblemen.

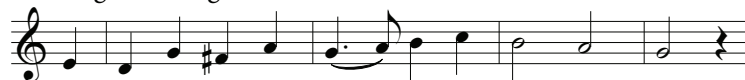
3. Előttem oly csudálatos, / Hogy értem szállt a földre le;
Miattam annyit szenvedett, / Bűnömért annyit véreze.
Bár a világ gúnyol, nevet, / A honvágy tölti lelkemet,
Mert nemsokára hív az Úr: / Jöjj haza, jövel, gyermekem!
Kitárt karjával vár az Úr: / Jer, pihenj, nyugodj keblemen.
4. Tudom, hogy közel Mesterem, / Az óra fut, a nap közel;
Elébe állok csakhamar, / Megváltó Jézusom, jövel!
Bár a világ gúnyol, nevet, / A honvágy tölti lelkemet,
Mert nemsokára hív az Úr: / Jöjj haza, jövel, gyermekem!
Kitárt karjával vár az Úr: / Jer, pihenj, nyugodj keblemen.

szöveg: J. Hausmann, 1862 | fordítás: Csomasz Tóth K.
dallam: F. Silcher, 1842

774

1. Csak ve-zess, U-ram, vé - gig, és fogd ke - zem,
Míg bol-do-gan a cél - hoz el - ér - ke - zem,

Mert nél - kü - led az én e - rőm oly ke - vés,

De hol te jársz e - lőt - tem, nincs ret - te - gés.

2. Szent irgalmaddal szívemet fődjed bé,
Tedd örömben és bánatban csöndessé,
Hogy hadd pihenjen lábaddnál gyermeked,
Ki szem lehunyva téged híven követ.
3. Ha gyarlságom meg nem is érzéné:
A vak homályból te mutatsz ég felé;
Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem,
Míg boldogan a célhoz elérkezem.